

DIRECTIVE

DIRECTIVA 2011/95/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 13 decembrie 2011

privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate

(reformare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) literele (a) și (b),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

(1) Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate ⁽³⁾ urmează să facă obiectul mai multor modificări substanțiale. Din motive de claritate, ar trebui să se procedeze la reformarea directivei menționate.

(2) O politică comună în domeniul azilului, cuprinzând un sistem european comun de azil, este un element constitutiv al obiectivului Uniunii Europene de stabilire progresivă a unui spațiu de libertate, securitate și justiție deschis celor care, forțați de împrejurări, caută în mod legitim protecție în Uniune.

(3) În cadrul reuniunii extraordinare de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999, Consiliul European a convenit să acționeze în sensul instituirii unui sistem european comun de azil, fondat pe punerea integrală și globală în aplicare a Convenției de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților („Convenția de la

Geneva”), completată de Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967 („protocolul”), afirmând astfel principiul nereturnării și garantând că nicio persoană nu este trimisă într-un loc în care riscă să fie din nou persecutată.

(4) Convenția de la Geneva și protocolul aferent constituie elementul-cheie al sistemului juridic internațional de protecție a refugiaților.

(5) Concluziile Consiliului European de la Tampere prevăd că sistemul european comun de azil ar trebui să cuprindă, în viitorul apropiat, o apropiere a normelor privind recunoașterea refugiaților și conținutul statutului de refugiat.

(6) Concluziile Consiliului European de la Tampere precizează, de asemenea, că normele privind statutul de refugiat ar trebui completate, de asemenea, prin măsuri privind forme subsidiare de protecție, care oferă un statut corespunzător oricărei persoane care are nevoie de o astfel de protecție.

(7) În prezent, s-a încheiat prima fază în crearea unui sistem european comun de azil. Consiliul European din 4 noiembrie 2004 a adoptat Programul de la Haga, care stabilește obiectivele care urmează să fie puse în aplicare în domeniul libertății, securității și justiției în perioada 2005-2010. În această privință, Programul de la Haga a invitat Comisia Europeană să încheie evaluarea instrumentelor juridice ale primei faze și să înainteze Parlamentului European și Consiliului propuneri pentru instrumentele și măsurile celei de a doua faze, în vederea adoptării acestora înainte de sfârșitul anului 2010.

(8) În Pactul european privind imigrația și azilul, adoptat la 15 și 16 octombrie 2008, Consiliul European a constatat că există, în continuare, discrepanțe semnificative între statele membre în ceea ce privește acordarea protecției și formele acesteia și a lansat invitația de a se lua noi inițiative pentru finalizarea instituirii unui sistem european comun de azil, prevăzută de Programul de la Haga, oferind astfel un nivel de protecție mai ridicat.

⁽¹⁾ JO C 18, 19.1.2011, p. 80.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 27 octombrie 2011 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 24 noiembrie 2011.

⁽³⁾ JO L 304, 30.9.2004, p. 12.

- (9) În Programul de la Stockholm, Consiliul European și-a reafirmat angajamentul față de obiectivul instituirii, cel târziu până în 2012, a unei zone comune de protecție și solidaritate, bazată pe o procedură de azil comună și un statut uniform, în conformitate cu articolul 78 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), pentru persoanele cărora li s-a acordat protecție internațională.
- (10) Luând în considerare rezultatele evaluărilor efectuate, în acest moment este oportun să se confirme principiile care stau la baza Directivei 2004/83/CE, precum și să se depună eforturi pentru realizarea unei apropieri mai accentuate a normelor privind recunoașterea și conținutul protecției internaționale pe baza unor standarde mai exigente.
- (11) Resursele Fondului european pentru refugiați și ale Biroul European de Sprijin pentru Azil ar trebui mobilizate pentru a se acorda sprijinul corespunzător statelor membre în eforturile lor de punere în aplicare a standardelor stabilite în cea de a doua fază a sistemului european comun de azil, în special statelor membre ale căror sisteme naționale de azil sunt supuse unor presiuni specifice și disproporționate în principal din cauza poziției lor geografice sau a situației lor demografice.
- (12) Obiectivul principal al prezentei directive este, pe de o parte, să se asigure că toate statele membre pun în aplicare criteriile comune de identificare a persoanelor care au o nevoie reală de protecție internațională și, pe de altă parte, să asigure un nivel minim de beneficii respectivelor persoane în toate statele membre.
- (13) Apropierea normelor privind recunoașterea și conținutul statutului de refugiat și al protecției subsidiare ar trebui să contribuie la limitarea circulației secundare a solicitanților de protecție internațională între statele membre, în cazul în care această circulație se datorează exclusiv diferențelor care există între cadrele juridice ale statelor membre.
- (14) Statele membre ar trebui să aibă competența de a prevedea sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care solicită unui stat membru protecție internațională decât standardele stabilite în prezenta directivă atunci când se consideră că o astfel de solicitare se realizează ca urmare a faptului că persoana în cauză este un refugiat în sensul articolului 1 secțiunea A din Convenția de la Geneva sau este o persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară.
- (15) Resortisanții țărilor terțe sau apatrizii a căror ședere este autorizată pe teritoriul statelor membre din motive care nu decurg din nevoia de protecție internațională, ci din motive de compasiune sau umanitare, cu titlu discreționar, nu intră în domeniul de aplicare a prezentei directive.
- (16) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale, precum și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene. Prezenta directivă urmărește, în special, garantarea deplinei respectări a demnității umane și a dreptului de azil ale solicitanților de azil și ale membrilor de familie care îi însoțesc și promovarea aplicării articolelor 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 și 35 din respectiva carte și ar trebui, prin urmare, pusă în aplicare în mod corespunzător.
- (17) Cu privire la tratamentul persoanelor care intră sub incidența domeniului de aplicare a prezentei directive, statele membre sunt ținute de obligațiile asumate în temeiul instrumentelor de drept internațional la care sunt parte, în special acelea care interzic discriminarea.
- (18) Atunci când pun în aplicare prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama, în primul rând, de „interesul superior al copilului”, în concordanță cu Convenția din 1989 a Organizației Națiunilor Unite privind drepturile copilului. Atunci când evaluează interesul superior al copilului, statele membre ar trebui să țină seama în mod corespunzător de principiul unității familiei, de bunăstarea și dezvoltarea socială a minorului, de considerații privind siguranța și securitatea și de opiniile minorului, în conformitate cu vârsta și maturitatea sa.
- (19) Este necesar să se extindă noțiunea de membri de familie, luându-se în considerare diferitele situații specifice de dependență și atenția specială care trebuie acordată interesului superior al copilului.
- (20) Prezenta directivă nu aduce atingere Protocolului privind dreptul de azil pentru resortisanții statelor membre ale Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și la TFUE.
- (21) Recunoașterea statutului de refugiat este un act declarativ.
- (22) Consultările cu Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați pot cuprinde indicații utile pentru statele membre atunci când se pronunță cu privire la acordarea statutului de refugiat în temeiul articolului 1 din Convenția de la Geneva.
- (23) Ar trebui stabilite standarde privind definirea și conținutul statutului de refugiat pentru a ajuta organele naționale competente ale statelor membre să aplice Convenția de la Geneva.
- (24) Este necesară adoptarea unor criterii comune privind recunoașterea statutului de refugiat al solicitanților de azil în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva.

- (25) În special, este necesară adoptarea unui concept comun pentru nevoia de protecție care apare la fața locului, pentru originea vătămării și a protecției, pentru protecția în interiorul țării și pentru persecuție, inclusiv motivele persecuției.
- (26) Protecția poate fi acordată, atunci când o doresc și sunt în măsură să ofere protecție, fie de către stat, fie de partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale, care îndeplinesc condițiile prevăzute de prezenta directivă, care controlează o regiune sau o suprafață importantă din teritoriul statului. O astfel de protecție ar trebui să fie eficientă și să nu aibă un caracter temporar.
- (27) Protecția în interiorul țării împotriva persecuției sau a vătămărilor grave ar trebui să fie efectiv disponibilă solicitantului într-o parte din țara de origine spre care acesta poate călători în siguranță și în mod legal, în care poate fi admis și în care se poate estima în mod rezonabil că se va stabili. În cazul în care vătămările grave sau persecuția sunt cauzate de stat sau de agenții săi, ar trebui să existe prezumția că solicitantului nu i se oferă o protecție efectivă. Atunci când solicitantul este un minor neînsoțit, evaluarea disponibilității unor modalități de îngrijire și încredințare corespunzătoare, care sunt în interesul superior al minorului neînsoțit, ar trebui să facă parte din evaluarea dacă respectiva protecție este efectiv disponibilă.
- (28) La examinarea cererilor de protecție internațională prezentate de minori, este necesar ca statele membre să țină seama de formele de persecuție specifice copiilor.
- (29) Una dintre condițiile pentru a putea obține statutul de refugiat, în sensul articolului 1 secțiunea A din Convenția de la Geneva, este existența unei legături cauzale între motivele de persecuție, și anume cele legate de rasă, religie, naționalitate, opinie politică sau apartenența la un anumit grup social, și actele de persecuție sau lipsa protecției împotriva acestor acte.
- (30) De asemenea, este necesară adoptarea unei definiții comune a motivului persecuției pentru „apartenența la un anumit grup social”. În scopul definirii unui anumit grup social, ar trebui să se acorde atenția corespunzătoare aspectelor legate de genul solicitantului, inclusiv identității de gen și orientării sexuale, care ar putea fi legată de anumite tradiții și cutume legale, ducând, de exemplu, la mutilare genitală, sterilizare forțată sau avort forțat, în măsura în care aceste aspecte au legătură cu teama de persecuție bine întemeiată a solicitantului.
- (31) Acțiunile contrare obiectivelor și principiilor Organizației Națiunilor Unite sunt evocate de preambul și la articolele 1 și 2 din Carta Organizației Națiunilor Unite și menționate, printre altele, de rezoluțiile Organizației Națiunilor Unite privind „măsurile de combatere a terorismului internațional”, care prevăd că „acțiunile, metodele și practicile teroriste sunt contrare obiectivelor și principiilor Organizației Națiunilor Unite” și că „finanțarea și planificarea cu bună știință a acțiunilor teroriste, precum și incitarea la astfel de acțiuni sunt în egală măsură contrare obiectivelor și principiilor Organizației Națiunilor Unite”.
- (32) După cum prevede articolul 14, termenul de „statut” poate desemna, de asemenea, statutul de refugiat.
- (33) Ar trebui adoptate, de asemenea, standarde privind definirea și conținutul statutului conferit prin protecția subsidiară. Protecția subsidiară ar trebui să completeze protecția refugiaților consacrată de Convenția de la Geneva.
- (34) Este necesară stabilirea criteriilor comune pe care ar trebui să le îndeplinească solicitanții unei protecții internaționale pentru a putea beneficia de protecția subsidiară. Aceste criterii ar trebui stabilite pe baza obligațiilor internaționale în temeiul instrumentelor privind drepturile omului și a practicilor deja existente în statele membre.
- (35) Riscurile la care populația unei țări sau o parte din populație este în general expusă nu constituie, în sine, amenințări individuale care să poată fi calificate drept vătămări grave.
- (36) Membrii de familie, numai din cauza legăturii cu refugiatul, riscă, în general, să fie expuși la acte de persecuție care pot justifica acordarea statutului de refugiat.
- (37) Noțiunea de siguranță națională și ordine publică reglementează, de asemenea, cazurile în care un resortisant al unei țări terțe aparține unei asociații care susține terorismul internațional sau care susține o asociație de acest tip.
- (38) Atunci când iau hotărâri cu privire la dreptul la beneficiile incluse în prezenta directivă, statele membre ar trebui să țină seama în mod corespunzător de interesul superior al copilului, precum și de împrejurările specifice ale dependenței de persoana care beneficiază de protecție internațională a rudelor apropiate, deja prezente în statul membru respectiv și care nu sunt membri de familie ai persoanei respective. În situații excepționale, în cazul în care ruda apropiată a persoanei care beneficiază de protecție internațională este un minor căsătorit, însă care nu este însoțit de soț/soție, interesul superior al minorului poate fi perceput ca acesta să rămână cu familia sa inițială.
- (39) Răspunzând invitației lansate de Programul de la Stockholm privind instituirea unui statut uniform pentru refugiați sau persoane eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, cu excepția derogărilor care sunt necesare și justificate în mod obiectiv, beneficiarii statutului conferit prin protecție subsidiară ar trebui să aibă aceleași drepturi și beneficii de care se bucură refugiații în temeiul prezentei directive și ar trebui să facă obiectul aceluiași condiții de admisibilitate.

- (40) În limitele stabilite prin obligațiile internaționale, statele membre pot dispune ca acordarea de beneficii în ceea ce privește accesul la locurile de muncă, la protecție socială, la îngrijirea sănătății și la programe de integrare să fie condiționată de eliberarea prealabilă a unui permis de ședere.
- (41) Pentru a consolida exercitarea efectivă a drepturilor și utilizarea efectivă a beneficiilor acordate de prezenta directivă de către beneficiarii de protecție internațională, este necesar să se ia în considerare nevoile lor individuale și dificultățile specifice întâmpinate de aceștia în procesul de integrare. Această luare în considerare nu ar trebui să ducă la un tratament mai favorabil decât cel acordat propriilor resortisanți, fără a aduce atingere posibilității ca statele membre să adopte sau să mențină standarde mai favorabile.
- (42) În acest context, ar trebui să se depună eforturi pentru a soluționa, în special, problemele care îi împiedică pe beneficiarii de protecție internațională să aibă acces efectiv la oportunități de formare ocupațională și acțiuni de formare profesională, printre altele, cele legate de constrângerile financiare.
- (43) Prezenta directivă nu se aplică prestațiilor financiare acordate de statele membre în scopul promovării educației.
- (44) Ar trebui să se aibă în vedere măsuri speciale pentru a se remedia în mod eficient dificultățile practice întâmpinate de beneficiarii de protecție internațională privind autentificarea diplomelor, a certificatelor sau a altor titluri oficiale de formare străine, în special datorită lipsei documentelor justificative și a incapacității acestora de a suporta costurile aferente procedurilor de recunoaștere.
- (45) În scopul evitării dificultăților sociale, este oportun să li se acorde beneficiarilor de protecție internațională o protecție socială și mijloace de existență adecvate, fără discriminare în cadrul asistenței sociale. În ceea ce privește protecția socială, modalitățile și detaliile privind acordarea prestațiilor de bază beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară ar trebui stabilite prin legislația națională. Posibilitatea limitării protecției sociale la prestații de bază se înțelege în sensul că se acoperă, cel puțin, un venit minim garantat, de asistență în caz de boală sau de sarcină și de asistență pentru creșterea copilului, în măsura în care prestațiile respective sunt acordate resortisanților în temeiul legislației naționale.
- (46) Beneficiarilor de protecție internațională ar trebui să li se garanteze accesul la îngrijirea sănătății atât fizice, cât și mintale.
- (47) Nevoile și particularitățile situației beneficiarilor statutului de refugiat și ai statutului conferit prin protecție subsidiară ar trebui să fie luate în considerare, pe cât posibil, în cadrul programelor de integrare puse la dispoziția acestora, inclusiv, acolo unde este cazul, formarea lingvistică și furnizarea de informații cu privire la drepturile și obligațiile individuale aferente statutului de protecție al acestora în statul membru în cauză.
- (48) Punerea în aplicare a prezentei directive ar trebui evaluată cu regularitate, ținând seama în special de evoluția obligațiilor internaționale ale statelor membre privind nereturnarea, de evoluția piețelor forței de muncă în statele membre, precum și de elaborarea unor principii fundamentale comune privind integrarea.
- (49) Deoarece obiectivele prezentei directive, și anume stabilirea unor standarde cu privire la acordarea de către statele membre a protecției internaționale resortisanților țărilor terțe și apatrizilor, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, precum și la conținutul protecției acordate, nu pot fi realizate în mod suficient de către statele membre și, în consecință, având în vedere amploarea și efectele prezentei directive, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat în respectivul articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (50) În conformitate cu articolele 1 și 2 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul (nr. 21) privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, nu au obligații în temeiul acesteia și nu fac obiectul aplicării sale.
- (51) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, nu are nicio obligație în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.
- (52) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu Directiva 2004/83/CE. Obligația de a transpune dispozițiile neschimbate rezultă din directiva respectivă.
- (53) Prezenta directivă ar trebui să nu aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în dreptul intern a Directivei 2004/83/CE prevăzut în anexa I partea B,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă are ca obiect stabilirea unor standarde referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a deveni beneficiari de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „protecție internațională” înseamnă statutul de refugiat și statutul conferit prin protecție subsidiară, definite la literele (e) și (g);
- (b) „beneficiar de protecție internațională” înseamnă o persoană căreia i s-a acordat statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, astfel cum sunt definite la literele (e) și (g);
- (c) „Convenția de la Geneva” înseamnă Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951, modificată de Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967;
- (d) „refugiat” înseamnă orice resortisant al unei țări terțe care, ca urmare a unei temeri bine fondate de a fi persecutat din cauza rasei sale, a religiei, a naționalității, a opiniilor politice sau a apartenenței la un anumit grup social, se află în afara țării al cărei cetățean este și care nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să solicite protecția respectivei țări sau orice apatrid care, aflându-se din motivele menționate anterior în afara țării în care avea reședința obișnuită, nu poate sau, din cauza acestei temeri, nu dorește să se întoarcă în respectiva țară și care nu intră în domeniul de aplicare a articolului 12;
- (e) „statut de refugiat” înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a calității de refugiat a oricărui resortisant al unei țări terțe sau a oricărui apatrid;
- (f) „persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară” înseamnă orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid care nu poate fi considerat refugiat, dar în privința căruia există motive serioase și întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în țara sa de origine sau, în cazul unui apatrid, în țara în care avea reședința obișnuită, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la

articolul 15 și căruia nu i se aplică articolul 17 alineatele (1) și (2) și nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu dorește protecția respectivei țări;

- (g) „statut conferit prin protecție subsidiară” înseamnă recunoașterea, de către un stat membru, a unui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid ca persoană eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară;
- (h) „cerere de protecție internațională” înseamnă cererea de protecție prezentată unui stat membru de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid, care poate fi înțeleasă ca urmărind să obțină statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară, care nu solicită în mod explicit un alt tip de protecție în afara domeniului de aplicare a prezentei directive și care poate face obiectul unei cereri separate;
- (i) „solicitant” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid care a introdus o cerere de protecție internațională în privința căreia nu s-a luat încă o decizie definitivă;
- (j) „membri de familie” înseamnă, în măsura în care familia exista deja în țara de origine, următorii membri ai familiei beneficiarului de protecție internațională care sunt prezenți în același stat membru ca urmare a cererii de protecție internațională:
  - soțul/soția beneficiarului de protecție internațională sau partenerul/partenera său/sa necăsătorit(ă) cu care se află într-o relație stabilă, în cazul în care legislația sau practica în vigoare în statul membru în cauză tratează cuplurile necăsătorite în mod similar celor căsătorite în temeiul dreptului său privind resortisanții din țările terțe;
  - copiii cuplurilor menționate la prima liniuță sau ai beneficiarului de protecție internațională, cu condiția să nu fie căsătoriți, fără a se ține seama de faptul că sunt legitimi, născuți în afara căsătoriei sau adoptați în conformitate cu prevederile legislației interne;
  - tatăl, mama sau un alt adult responsabil pentru beneficiarul de protecție internațională, fie prin lege, fie prin practica statului membru în cauză, în cazul în care beneficiarul respectiv este minor și necăsătorit;
- (k) „minor” înseamnă un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid cu vârsta sub 18 ani;
- (l) „minor neînsoțit” înseamnă un minor care intră pe teritoriul statelor membre fără a fi însoțit de o persoană adultă care să fie responsabilă pentru acesta prin lege sau prin practica statului membru în cauză și atât timp cât nu este luat efectiv în îngrijire de o astfel de persoană; această expresie desemnează, de asemenea, un minor care este lăsat neînsoțit după intrarea pe teritoriul statelor membre;

- (m) „permis de ședere” înseamnă orice permis sau autorizație eliberată de autoritățile unui stat membru sub forma prevăzută de legislația internă, care permite unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid să aibă reședința pe teritoriul respectivului stat membru;
- (n) „țară de origine” înseamnă țările sau țara al cărui cetățean este solicitantul sau, în cazul în care este apatrid, țara în care avea reședința obișnuită.

Articolul 3

Standarde mai favorabile

Statele membre pot adopta sau menține standarde mai favorabile pentru a decide care sunt persoanele care îndeplinesc condițiile de acordare a statutului de refugiat sau care sunt persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, precum și pentru a stabili conținutul protecției internaționale, în măsura în care respectivele standarde sunt compatibile cu prezenta directivă.

CAPITOLUL II

EVALUAREA CERERILOR DE PROTECȚIE INTERNAȚIONALĂ

Articolul 4

Evaluarea faptelor și circumstanțelor

- (1) Statele membre pot considera că este obligația solicitantului să prezinte, de îndată ce este posibil, toate elementele necesare în sprijinul cererii sale de protecție internațională. Statele membre au obligația de a evalua, în cooperare cu solicitantul, elementele relevante ale cererii.
- (2) Elementele menționate la alineatul (1) înseamnă informațiile furnizate de solicitant și toate documentele de care acesta dispune privind vârsta sa, trecutul său, inclusiv al rudelor relevante, identitatea, cetățenia sau cetățeniile, țara sau țările, precum și localitatea sau localitățile în care a avut reședința anterioară, cererile anterioare de azil, itinerarul, documentele de călătorie, precum și motivele care justifică cererea de protecție internațională.
- (3) Evaluarea unei cereri de protecție internațională se efectuează la nivel individual, luându-se în considerare următoarele elemente:
- (a) toate faptele pertinente privind țara de origine în momentul luării unei decizii privind cererea, inclusiv actele cu putere de lege și actele administrative ale țării de origine și de modul lor de aplicare;
- (b) informațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv informațiile care permit să se stabilească dacă solicitantul a făcut sau ar putea face obiectul unei persecuții sau al unor vătămări grave;
- (c) statutul individual și situația personală a solicitantului, inclusiv factori precum trecutul, sexul și vârsta acestuia,

pentru a se stabili dacă, ținând seama de situația personală a solicitantului, acele la care solicitantul a fost sau riscă să fie expus ar putea fi considerate o persecuție sau o vătămare gravă;

- (d) dacă solicitantul, de când a părăsit țara de origine, a întreprins numai activități având ca scop unic sau scop principal crearea unor condiții necesare pentru a depune o cerere de protecție internațională, pentru a se evalua dacă respectivele activități ar expune solicitantul la o persecuție sau o vătămare gravă în cazul în care s-ar întoarce în țara de origine;

- (e) dacă există probabilitatea rezonabilă ca solicitantul să se prevaleze de protecția unei alte țări în care ar putea solicita cetățenia.

- (4) Faptul că solicitantul a fost deja persecutat, a suferit deja vătămări grave sau a făcut deja obiectul amenințării directe a unei astfel de persecuții sau a unor astfel de vătămări reprezintă un indiciu serios al temerilor fondate ale solicitantului de a fi persecutat sau al riscului real de a suferi vătămări grave, cu excepția cazului în care există motive întemeiate de a crede că respectiva persecuție sau respectivele vătămări grave nu se vor mai repeta.

- (5) Atunci când statele membre aplică principiul conform căruia este obligația solicitantului să își susțină cererea și când anumite aspecte din declarațiile solicitantului nu sunt susținute de dovezi documentare sau de altă natură, aceste aspecte nu necesită o confirmare în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) solicitantul a depus un efort real de a-și susține cererea;
- (b) au fost prezentate toate elementele relevante de care dispune solicitantul și s-a furnizat o explicație satisfăcătoare în ceea ce privește absența unor alte elemente de probă relevante;
- (c) declarațiile solicitantului sunt considerate coerente și plauzibile și nu sunt contrazise de informații generale și specifice cunoscute, relevante pentru cererea sa;
- (d) solicitantul a depus cererea de protecție internațională de îndată ce a fost posibil, cu excepția cazului în care solicitantul poate dovedi un motiv întemeiat pentru care nu a procedat astfel; precum și
- (e) credibilitatea generală a solicitantului a putut fi stabilită.

Articolul 5

Nevoia de protecție internațională care apare în afara țării de origine

- (1) O temere bine întemeiată de a fi persecutat sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe apariția unor evenimente care s-au desfășurat după plecarea solicitantului din țara de origine.

(2) O temere bine întemeiată de a fi persecutat sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe activități exercitate de solicitant după plecarea sa din țara de origine, în special în cazul în care este stabilit că activitățile pe care se bazează respectiva cerere constituie expresia și continuarea convingerilor sau orientărilor avute în țara de origine.

(3) Fără a aduce atingere Convenției de la Geneva, statele membre pot stabili ca unui solicitant care depune o cerere ulterioară să nu i se acorde în mod normal statutul de refugiat în cazul în care riscul de persecuție se bazează pe circumstanțe create de solicitant prin propria voință după plecarea din țara de origine.

Articolul 6

Agenții de persecuție sau vătămări grave

Agenții de persecuție sau vătămări grave pot fi:

- (a) statul;
- (b) partidele sau organizațiile care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia;
- (c) agenți neguvernamentali, în cazul în care se poate demonstra că agenții menționați la literele (a) și (b), inclusiv organizațiile internaționale, nu pot sau nu doresc să acorde o protecție împotriva persecuțiilor sau a vătămărilor grave în sensul articolului 7.

Articolul 7

Agenții de protecție

(1) Protecția împotriva persecuției sau a vătămărilor grave poate fi asigurată numai:

- (a) de stat; sau
- (b) de partide sau organizații, inclusiv organizații internaționale, care controlează statul sau o parte importantă din teritoriul acestuia,

cu condiția ca acestea să fie dispuse și în măsură să ofere protecție în conformitate cu alineatul (2).

(2) O astfel de protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave trebuie să fie efectivă și să nu aibă un caracter temporar. O astfel de protecție se acordă, în general, atunci când agenții menționați la alineatul (1) literele (a) și (b) iau măsuri rezonabile pentru a împiedica persecuția sau vătămările grave, între altele, atunci când dispun de un sistem juridic eficient care să permită descoperirea, urmărirea penală și sancționarea acțiunilor ce constituie o persecuție sau o vătămare gravă și atunci când solicitantul are acces la o astfel de protecție.

(3) Atunci când evaluează dacă o organizație internațională controlează un stat sau o parte importantă din teritoriul acestuia

și oferă protecție în sensul alineatului (2), statele membre țin seama de orice orientări eventual furnizate prin actele relevante ale Uniunii.

Articolul 8

Protecția în interiorul țării

(1) În cadrul evaluării cererii de protecție internațională, statele membre pot stabili că un solicitant nu are nevoie de protecție internațională atunci când, într-o parte din țara de origine, acesta:

- (a) nu are niciun motiv întemeiat de a se teme că va fi persecutat sau nu există niciun risc real de a fi supus unor vătămări grave; sau
- (b) are acces la protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave, astfel cum sunt definite în articolul 7,

și poate călători în siguranță și în mod legal către acea parte din țară, poate fi admis în acea parte din țară și se poate presupune în mod rezonabil că se va stabili acolo.

(2) Atunci când examinează dacă un solicitant are un motiv întemeiat de a se teme că va fi persecutat sau dacă există un risc real de a fi supus unor vătămări grave sau dacă are acces la protecție împotriva persecuției sau a vătămărilor grave într-o parte din țara de origine în conformitate cu alineatul (1), statele membre țin seama, în momentul în care adoptă o decizie cu privire la cerere, de condițiile generale existente în respectiva parte a țării și de situația personală a solicitantului, în conformitate cu articolul 4. În acest scop, statele membre se asigură că informații precise și actualizate sunt obținute din surse pertinente, precum Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați și Biroul European de Sprijin pentru Azil.

CAPITOLUL III

CONDIȚII PENTRU A FI CONSIDERAT REFUGIAT

Articolul 9

Acte de persecuție

(1) Pentru a fi considerat drept un act de persecuție în sensul articolului 1 secțiunea A din Convenția de la Geneva, acesta trebuie:

- (a) să fie suficient de grav prin natura sau prin caracterul său repetat pentru a constitui o încălcare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu este posibilă nicio derogare în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale; sau
- (b) să fie o acumulare de diverse măsuri, inclusiv de încălcări ale drepturilor omului, care să fie suficient de gravă pentru a afecta un individ în mod similar cu cele menționate la litera (a).

(2) Actele de persecuție, în sensul alineatului (1), pot lua, printre altele, următoarele forme:

- (a) acte de violență fizică sau psihică, inclusiv acte de violență sexuală;
- (b) măsuri legale, administrative, polițienești și/sau judiciare care sunt discriminatorii în sine sau sunt puse în aplicare în mod discriminatoriu;
- (c) urmărirea penală sau sancțiunile care sunt disproporționate sau discriminatorii;
- (d) refuzul unei căi de atac judiciare care conduce la o sancțiune disproporționată sau discriminatorie;
- (e) urmărirea penală sau sancțiuni în cazul refuzului de a efectua serviciul militar în situații de conflict, atunci când serviciul militar ar presupune comiterea unor infracțiuni sau îndeplinirea unor acte care intră sub incidența motivelor de excludere prevăzute la articolul 12 alineatul (2);
- (f) actele împotriva unor persoane din motive de gen sau actele împotriva copiilor.

(3) În conformitate cu articolul 2 litera (d), trebuie să existe o legătură între motivele menționate la articolul 10 și actele de persecuție în sensul alineatului (1) din prezentul articol sau absența protecției împotriva unor astfel de acte.

Articolul 10

Motivele persecuției

(1) Atunci când evaluează motivele persecuției, statele membre țin seama de următoarele elemente:

- (a) noțiunea de rasă include, în special, considerente de culoare, ascendență sau apartenență la un anumit grup etnic;
- (b) noțiunea de religie include, în special, faptul de a avea convingeri teiste, nonteiste sau ateiste, participarea la ceremonii de cult private sau publice, singur sau în comunitate, sau neparticiparea la acestea, alte acte religioase sau exprimări de opinii religioase și forme de comportament personal sau comunitar fondate pe credințe religioase sau impuse de astfel de credințe;
- (c) noțiunea de naționalitate nu se limitează la cetățenie sau la inexistența acesteia, ci include, în special, apartenența la un grup determinat prin identitatea sa culturală, etnică sau lingvistică, prin originile sale geografice sau politice comune sau prin relația cu populația unui alt stat;

(d) un grup este considerat un anumit grup social în special atunci când:

- membrii săi împărtășesc o caracteristică înăscută sau o istorie comună ce nu poate fi modificată sau o caracteristică sau o credință atât de fundamentală pentru identitate sau conștiință încât nu ar trebui să i se ceară unei persoane să renunțe la aceasta; precum și
- respectivul grup are o identitate proprie în țara în cauză, fiind perceput ca diferit de societatea înconjurătoare.

În funcție de condițiile predominante din țara de origine, un grup social specific poate fi un grup al cărui membri au drept caracteristică comună orientarea sexuală. Orientarea sexuală nu se poate înțelege ca incluzând acte considerate delictive în conformitate cu legislația internă a statelor membre. Aspectelor legate de egalitatea de gen, inclusiv identității de gen, li se acordă atenția corespunzătoare, în vederea stabilirii apartenenței la un anumit grup social sau a identificării caracteristicilor unui astfel de grup;

(e) noțiunea de opinii politice include, în special, opiniile, ideile sau credințele într-un domeniu legat de potențialii agenți de persecuție menționați la articolul 6, precum și de politicile și metodele acestora, indiferent dacă respectivele opinii, idei sau credințe se traduc sau nu prin acte întreprinse de solicitant.

(2) Atunci când se evaluează dacă un solicitant este îndreptățit să se teamă că va fi persecutat, este indiferent dacă posedă efectiv caracteristica legată de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice care stau la originea persecuției, atât timp cât o astfel de caracteristică îi este atribuită de agentul de persecuție.

Articolul 11

Încetarea

(1) Orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid încetează să mai fie refugiat în cazul în care:

- (a) a solicitat din nou, în mod voluntar, protecția țării al cărui cetățean este; sau
- (b) după ce și-a pierdut cetățenia, a redobândit-o în mod voluntar; sau
- (c) a obținut o nouă cetățenie și beneficiază de protecția țării a cărei cetățenie a dobândit-o; sau
- (d) s-a restabilit în mod voluntar în țara pe care a părăsit-o sau în afara căreia a rămas de teama persecuției; sau

(e) datorită faptului că circumstanțele în urma cărora a fost recunoscut ca refugiat au încetat să mai existe, nu mai poate continua să refuze solicitarea protecției țării al cărei cetățean este; sau

(f) fiind un apatrid, datorită faptului că circumstanțele în urma cărora a fost recunoscut ca refugiat au încetat să mai existe, se poate întoarce în țara în care avea reședința obișnuită.

(2) În scopul punerii în aplicare a alineatului (1) literele (e) și (f), statele membre examinează dacă schimbarea circumstanțelor este semnificativă în mod suficient și nu este provizorie pentru ca temerea refugiatului de a fi persecutat să nu mai poată fi considerată bine întemeiată.

(3) Alineatul (1) literele (e) și (f) nu se aplică unui refugiat care poate să invoce motive imperioase care rezultă din persecuții anterioare pentru a refuza să beneficieze de protecția țării al cărei cetățean este sau, în cazul unui apatrid, a țării în care își avea reședința obișnuită.

Articolul 12

Excluderea

(1) Orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid este exclus de la recunoașterea statutului de refugiat în cazul în care:

(a) intră în domeniul de aplicare a articolului 1 secțiunea D din Convenția de la Geneva, privind protecția sau asistența acordată de un organism sau de o instituție a Organizației Națiunilor Unite, alta decât Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați. În cazul în care această protecție sau asistență încetează din orice motive, fără ca situația acestor persoane să fi fost definitiv soluționată în conformitate cu rezoluțiile relevante ale Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, persoanele în cauză pot beneficia *ipso facto* de dispozițiile prezentei directive;

(b) autoritățile competente ale țării în care și-a stabilit reședința consideră că are drepturile și obligațiile aferente deținerii cetățeniei respectivei țări sau drepturi și obligații echivalente acestora.

(2) Orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid este exclus de la recunoașterea statutului de refugiat atunci când există motive întemeiate pentru a crede că:

(a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității în sensul instrumentelor internaționale elaborate pentru a prevedea dispoziții privind astfel de infracțiuni;

(b) a comis o infracțiune gravă de drept comun în afara țării de refugiere înainte de a fi admis ca refugiat și anume înainte de data obținerii permisului de ședere eliberat pe baza

statutului de refugiat; acțiunile deosebit de crude, chiar dacă sunt comise într-un scop pretins politic, pot primi calificativul de infracțiuni grave de drept comun;

(c) s-a făcut vinovat de acte contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite prevăzute de preambul și la articolele 1 și 2 din Carta Organizației Națiunilor Unite.

(3) Alineatul (2) se aplică persoanelor care instigă sau participă în orice fel la infracțiunile sau actele prevăzute de respectivul alineat.

CAPITOLUL IV

STATUTUL DE REFUGIAT

Articolul 13

Acordarea statutului de refugiat

Statele membre acordă statutul de refugiat oricărui resortisant al unei țări terțe sau oricărui apatrid care îndeplinește condițiile necesare pentru a fi considerat refugiat în conformitate cu capitolele II și III.

Articolul 14

Revocarea, încetarea sau refuzul de reînnoire a statutului de refugiat

(1) În ceea ce privește cererile de protecție internațională depuse după intrarea în vigoare a Directivei 2004/83/CE, statele membre revocă statutul de refugiat acordat de o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid, dispun încetarea sau refuză reînnoirea acestuia atunci când refugiatul a încetat să mai beneficieze de acest statut în temeiul articolului 11.

(2) Fără să aducă atingere obligației refugiatului, în temeiul articolului 4 alineatul (1), de a declara toate faptele relevante și de a furniza toate documentele justificative relevante de care dispune, statul membru care a acordat statutul de refugiat demonstrează, de la caz la caz, că respectiva persoană a încetat să mai fie sau nu a fost niciodată un refugiat în sensul alineatului (1) din prezentul articol.

(3) Statele membre revocă statutul de refugiat al oricărui resortisant al unei țări terțe sau al oricărui apatrid, dispun încetarea sau refuză reînnoirea acestuia în cazul în care, după ce i-au acordat statutul de refugiat, stabilesc că:

(a) refugiatul este sau ar fi trebuit să fie exclus de la recunoașterea statutului de refugiat în temeiul articolului 12;

(b) alterarea sau omiterea anumitor fapte, inclusiv utilizarea unor documente false, a jucat un rol hotărâtor în luarea deciziei de acordare a statutului de refugiat.

(4) Statele membre pot revoca statutul acordat unui refugiat de către o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară, pot dispune încetarea sau pot refuza reînnoirea acestuia în cazul în care:

- (a) există motive rezonabile de a-l considera un pericol pentru siguranța statului membru în care se află;
- (b) ca urmare a faptului că a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune deosebit de gravă, reprezintă o amenințare pentru societatea respectivului stat membru.

(5) În situațiile descrise la alineatul (4), statele membre pot decide să nu acorde statutul de refugiat atunci când nu a fost încă luată o decizie.

(6) Persoanele cărora li se aplică alineatele (4) și (5) au drepturile prevăzute la articolele 3, 4, 16, 22, 31, 32 și 33 din Convenția de la Geneva sau drepturi similare, atât timp cât se află în statele membre.

CAPITOLUL V

CONDIȚII PENTRU OBTINEREA DE PROTECȚIE SUBSIDIARĂ

Articolul 15

Vătămări grave

Vătămările grave sunt:

- (a) pedeapsa cu moartea sau execuția; sau
- (b) tortura sau tratamentele sau pedepsele inumane sau degradante aplicate unui solicitant în țara de origine;
- (c) amenințările grave și individuale la adresa vieții sau a persoanei unui civil ca urmare a violenței generalizate în caz de conflict armat intern sau internațional.

Articolul 16

Încetarea

(1) Un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid încetează să mai fie eligibil pentru obținerea de protecție subsidiară atunci când circumstanțele care au justificat acordarea unei astfel de protecții încetează să existe sau au evoluat astfel încât protecția nu mai este necesară.

(2) În sensul punerii în aplicare a alineatului (1), statele membre țin seama de schimbarea circumstanțelor, stabilind dacă aceasta este suficient de semnificativă și nu este provizorie pentru ca persoana eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară să nu mai fie supusă unui risc real de a suferi vătămări grave.

(3) Alineatul (1) nu se aplică unui beneficiar al statutului conferit prin protecție subsidiară care poate să invoce motive imperioase care rezultă din persecuții anterioare pentru a refuza să beneficieze de protecția țării al cărei cetățean este sau, în cazul în care este apatrid, a țării în care își avea reședința obișnuită.

Articolul 17

Excluderea

(1) Un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid este exclus din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în cazul în care există motive întemeiate pentru a crede că:

- (a) a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității în sensul instrumentelor internaționale elaborate pentru a prevedea dispoziții privind astfel de infracțiuni;
- (b) a comis o infracțiune gravă de drept comun;
- (c) s-a făcut vinovat de acte contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite prevăzute de preambul și la articolele 1 și 2 din Carta Organizației Națiunilor Unite;
- (d) reprezintă un pericol pentru societatea sau pentru siguranța statului membru în care se află.

(2) Alineatul (1) se aplică persoanelor care instigă sau participă în orice fel la infracțiunile sau actele prevăzute de respectivul alineat.

(3) Statele membre pot exclude orice resortisant al unei țări terțe sau orice apatrid din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în cazul în care, înaintea admiterii în statul membru în cauză, a comis una sau mai multe infracțiuni care nu intră în domeniul de aplicare a alineatului (1) și care ar fi pasibile de pedeapsa cu închisoarea, în cazul în care ar fi fost comise în respectivul stat membru, și în cazul în care nu a părăsit țara de origine decât în scopul sustragerii de la pedepsele rezultate în urma respectivelor infracțiuni.

CAPITOLUL VI

STATUTUL CONFERIT PRIN PROTECȚIE SUBSIDIARĂ

Articolul 18

Acordarea statutului conferit prin protecție subsidiară

Statele membre acordă statutul conferit prin protecție subsidiară unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid eligibil pentru obținerea de protecție subsidiară în conformitate cu capitolele II și V.

*Articolul 19***Revocarea, încetarea sau refuzul de reinnoire a statutului conferit prin protecție subsidiară**

(1) În ceea ce privește cererile de protecție internațională depuse după intrarea în vigoare a Directivei 2004/83/CE, statele membre revocă statutul conferit prin protecție subsidiară acordat de o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid, dispun încetarea sau refuză reinnoirea acestuia atunci când persoana în cauză a încetat să mai fie eligibilă pentru obținerea de protecție subsidiară în temeiul articolului 16.

(2) Statele membre pot revoca statutul de refugiat acordat de o autoritate guvernamentală, administrativă, judiciară sau cvasijudiciară unui resortisant al unei țări terțe sau unui apatrid, dispune încetarea sau refuză reinnoirea acestuia atunci când se dovedește, după acordarea statutului conferit prin protecție subsidiară, că persoana în cauză ar fi trebuit să fie exclusă din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în temeiul articolului 17 alineatul (3).

(3) Statele membre revocă statutul conferit prin protecție subsidiară oricărui resortisant al unei țări terțe sau oricărui apatrid, dispun încetarea sau refuză reinnoirea acestuia în cazul în care:

(a) după acordarea acestui statut, se dovedește că persoana în cauză este sau ar fi trebuit să fie exclusă din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în temeiul articolului 17 alineatele (1) și (2);

(b) alterarea sau omiterea anumitor fapte, inclusiv utilizarea unor documente false, a jucat un rol hotărâtor în luarea deciziei de acordare a statutului conferit prin protecție subsidiară.

(4) Fără să aducă atingere obligației oricărui resortisant al unei țări terțe sau a unui apatrid, în temeiul articolului 4 alineatul (1), de a declara toate faptele relevante și de a furniza toate documentele justificative de care dispune, statul membru care a acordat statutul conferit prin protecție subsidiară demonstrează, de la caz la caz, că respectiva persoană a încetat să mai facă parte sau nu face parte din categoria persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară în temeiul alineatelor (1), (2) și (3) din prezentul articol.

CAPITOLUL VII

CONȚINUTUL PROTECȚIEI INTERNAȚIONALE

*Articolul 20***Norme generale**

(1) Prezentul capitol nu aduce atingere drepturilor prevăzute de Convenția de la Geneva.

(2) Prezentul capitol se aplică atât refugiaților, cât și persoanelor eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară, cu excepția cazului în care se prevede altfel.

(3) Atunci când aplică prezentul capitol, statele membre țin seama de situația specifică persoanelor vulnerabile precum minorii, minorii neînsoțiți, persoanele cu handicap, vârstnicii, femeile însărcinate, părinții singuri însoțiți de copii minori, victimele traficului de persoane, persoanele cu afecțiuni mintale și persoanele care au fost supuse torturii, violului sau altor forme grave de violență psihologică, psihică sau sexuală.

(4) Alineatul (3) se aplică numai persoanelor ale căror nevoi speciale au fost constatate în urma unei evaluări individuale a situației lor.

(5) Interesul superior al copilului reprezintă un considerent primordial pentru statele membre în transpunerea dispozițiilor prezentului capitol în ceea ce privește minorii.

*Articolul 21***Protecția împotriva returnării**

(1) Statele membre respectă principiul nereturnării în temeiul obligațiilor internaționale.

(2) Atunci când aceasta nu le este interzisă în temeiul obligațiilor internaționale menționate la alineatul (1), statele membre pot returna un refugiat, indiferent dacă acesta este recunoscut oficial sau nu, în cazul în care:

(a) există motive rezonabile pentru a-l considera un pericol pentru siguranța statului membru în care se află; sau

(b) ca urmare a faptului că a fost condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă pentru o infracțiune deosebit de gravă, reprezintă o amenințare pentru societatea respectivului stat membru.

(3) Statele membre pot revoca, înceta sau refuza să înnoiască sau să acorde un permis de ședere unui refugiat care intră în domeniul de aplicare a alineatului (2).

*Articolul 22***Informare**

Statele membre furnizează beneficiarilor de protecție internațională, de îndată ce este posibil după acordarea statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară, accesul la informații privind drepturile și obligațiile aferente statutelor de protecție respective, într-o limbă pe care aceștia o înțeleg sau se presupune, în mod rezonabil, că o înțeleg.

*Articolul 23***Menținerea unității familiei**

(1) Statele membre se asigură că unitatea familiei poate fi menținută.

(2) Statele membre se asigură că membrii de familie ai beneficiarului de protecție internațională care, în mod individual, nu îndeplinesc condițiile necesare pentru a obține această protecție, pot pretinde beneficiile prevăzute la articolele 24-35, în conformitate cu procedurile de drept intern și în măsura în care aceasta este compatibilă cu statutul juridic personal al membrului de familie.

(3) Alineatele (1) și (2) nu sunt aplicabile atunci când membrul de familie este sau urmează să fie exclus de la protecție internațională în temeiul capitolelor III și V.

(4) Fără a aduce atingere alineatelor (1) și (2), statele membre pot refuza, limita sau retrage beneficiile prevăzute de respectivele alineate din motive de siguranță națională sau de ordine publică.

(5) Statele membre pot decide că prezentul articol se aplică și altor rude apropiate care trăiau în cadrul familiei la data plecării din țara de origine și care se aflau, integral sau parțial, în întreținerea beneficiarului de protecție internațională.

*Articolul 24***Permisul de ședere**

(1) De îndată ce este posibil după acordarea protecției internaționale, statele membre eliberează beneficiarilor statutului de refugiat un permis de ședere care trebuie să fie valabil pentru o perioadă de cel puțin trei ani și să poată fi reînnoit, cu excepția cazului în care există motive imperioase de siguranță națională sau de ordine publică ce impun altfel și fără să aducă atingere articolului 21 alineatul (3).

Fără a se aduce atingere articolului 23 alineatul (1), membrilor de familie ai beneficiarilor statutului de refugiat li se poate elibera un permis de ședere care poate fi valabil pentru o perioadă de mai puțin de trei ani și poate fi reînnoit.

(2) De îndată ce este posibil după acordarea protecției internaționale, statele membre eliberează beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară și membrilor de familie ai acestora un permis de ședere reînnoibil care trebuie să fie valabil pentru o perioadă de cel puțin un an și, în cazul reînnoirii, pentru cel puțin doi ani, cu excepția cazului în care există motive imperioase de siguranță națională sau de ordine publică ce impun o decizie contrară.

*Articolul 25***Documente de călătorie**

(1) Statele membre eliberează beneficiarilor statutului de refugiat documente de călătorie sub forma stabilită în anexa la Convenția de la Geneva, care le permit să călătorească în afara teritoriului lor, cu excepția cazului în care există motive imperioase de siguranță națională sau de ordine publică ce impun altfel.

(2) Statele membre eliberează beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară care nu pot obține un pașaport național documente care le permit să călătorească în afara teritoriului acestora, cu excepția cazului în care există motive imperioase de siguranță națională sau de ordine publică ce impun altfel.

*Articolul 26***Accesul la locuri de muncă**

(1) Statele membre autorizează beneficiarii de protecție internațională să exercite o activitate salariată sau independentă, sub rezerva normelor general aplicabile în sectorul de activitate în cauză și în serviciile publice, imediat după acordarea protecției.

(2) Statele membre se asigură că beneficiarilor de protecție internațională li se oferă activități precum posibilități de formare ocupațională pentru adulți, acțiuni de formare profesională, inclusiv cursuri de formare pentru perfecționarea competențelor, experiență practică la locul de muncă și servicii de consiliere furnizate de oficiile de ocupare a forței de muncă în condiții echivalente celor aplicabile propriilor resortisanți.

(3) Statele membre depun toate eforturile pentru a facilita accesul deplin pentru beneficiarii de protecție internațională la activitățile menționate la alineatul (2).

(4) În ceea ce privește remunerațiile, accesul la sistemele de asigurări sociale legate de activități salariate sau independente, precum și alte condiții privind locurile de muncă se aplică legislația internă.

*Articolul 27***Accesul la educație**

(1) Statele membre acordă acces deplin la sistemul de educație tuturor minorilor cărora li s-a acordat protecție internațională, în aceleași condiții ca cele aplicate propriilor resortisanți.

(2) Statele membre permit adulților cărora li s-a acordat protecție internațională să aibă acces la sistemul educațional general, precum și la perfecționare sau reformare profesională, în aceleași condiții ca cele aplicate resortisanților țărilor terțe care au reședința în mod legal pe teritoriul lor.

Articolul 28

Accesul la procedurile de recunoaștere a calificărilor

(1) Statele membre asigură tratamentul egal între beneficiarii de protecție internațională și propriii resortisanți în cadrul procedurilor existente de recunoaștere a diplomelor, a certificatelor sau a altor titluri oficiale de calificare străine.

(2) Statele membre depun toate eforturile pentru a facilita accesul deplin al beneficiarilor de protecție internațională care nu pot furniza documente justificative privind calificările lor la organismele competente pentru evaluarea, validarea și acreditarea studiilor lor anterioare. Orice astfel de măsuri sunt conforme articolului 2 alineatul (2) și articolului 3 alineatul (3) din Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale ⁽¹⁾.

Articolul 29

Protecția socială

(1) Statele membre se asigură că beneficiarii de protecție internațională primesc, în statul membru care a acordat protecția, aceeași asistență socială necesară ca cea prevăzută pentru resortisanții respectivului stat membru.

(2) Prin derogare de la norma generală stabilită la alineatul (1), statele membre pot limita asistența socială acordată beneficiarilor statutului conferit prin protecție subsidiară la prestațiile de bază, care, în acest caz, vor fi acordate la același nivel și în aceleași condiții de acces aplicabile propriilor resortisanți.

Articolul 30

Îngrijirea sănătății

(1) Statele membre se asigură că beneficiarii de protecție internațională au acces la îngrijirea sănătății în aceleași condiții de acces ca cele aplicabile resortisanților statului membru care a acordat protecția.

(2) Statele membre asigură, în aceleași condiții de acces ca cele aplicabile resortisanților statului membru care a acordat protecția, îngrijirea corespunzătoare a sănătății, inclusiv tratamentul afecțiunilor mintale, dacă este cazul, pentru beneficiarii de protecție internațională cu nevoi speciale, precum femeile însărcinate, persoanele cu handicap, persoanele care au fost victime ale torturii, violului sau altor forme grave de violență morală, psihică sau sexuală sau minorii care au fost victime ale oricăror forme de abuz, neglijență, exploatare, tortură, tratamente crude, inumane și degradante sau conflicte armate.

Articolul 31

Minorii neînsoțiți

(1) De îndată ce este posibil, după acordarea protecției internaționale, statele membre iau măsurile necesare pentru a asigura reprezentarea minorilor neînsoțiți printr-un tutore legal sau, dacă este necesar, printr-un organism responsabil cu îngrijirea și bunăstarea minorilor sau prin orice altă formă corespunzătoare de reprezentare, în special cea stabilită de legislație sau printr-o hotărâre judecătorească.

(2) Statele membre se asigură că, la punerea în aplicare a prezentei directive, tutorele desemnat sau reprezentatul țin seama în mod adecvat de nevoile minorilor neînsoțiți. Autoritățile competente evaluează periodic situația.

(3) Statele membre se asigură că minorii neînsoțiți sunt plasați:

(a) la rude adulte; sau

(b) într-o familie gazdă; sau

(c) în centre specializate în cazarea minorilor; sau

(d) în alte locuri de cazare adaptate pentru minori.

În acest context, se ține seama de opinia copilului, în funcție de vârsta și maturitatea acestuia.

(4) În măsura posibilului, frații/surorile nu se separă, ținând seama de interesul superior al minorului în cauză și, în special, de vârsta și maturitatea acestuia. În cazul minorilor neînsoțiți, schimbarea locurilor de reședință se limitează la minimum.

(5) În cazul în care se acordă protecție internațională unui minor neînsoțit, iar identificarea membrilor de familie ai acestuia nu a început încă, statele membre încep identificarea lor cât mai curând posibil după acordarea protecției internaționale minorului, protejând, în același timp, interesul superior al acestuia. În cazul în care identificarea membrilor de familie a început deja, statele membre continuă, dacă este necesar, procesul de identificare. În cazul în care ar fi amenințată viața sau integritatea fizică a unui minor sau a apropiaților săi, în special în cazul în care au rămas în țara de origine, trebuie acționat astfel încât colectarea, prelucrarea și difuzarea informațiilor privind respectivele persoane să fie confidențiale.

(6) Personalul responsabil pentru minorii neînsoțiți trebuie să aibă și să continue să primească o formare profesională corespunzătoare nevoilor acestora.

⁽¹⁾ JO L 255, 30.9.2005, p. 22.

*Articolul 32***Accesul la locuință**

(1) Statele membre se asigură că beneficiarii de protecție internațională au acces la o locuință în condiții similare celor de care beneficiază resortisanții altor țări terțe care au reședința în mod legal pe teritoriul lor.

(2) Statele membre, permițând practica națională de dispersare a beneficiarilor de protecție internațională, depun, în același timp, eforturi pentru a pune în aplicare politicile care vizează prevenirea discriminării beneficiarilor de protecție internațională și asigurarea de șanse egale în ceea ce privește accesul la locuință.

*Articolul 33***Libertatea de circulație în interiorul statului membru**

Statele membre permit persoanelor care beneficiază de protecție internațională să circule liber pe teritoriul lor, în aceleași condiții și cu aceleași restricții ca cele prevăzute pentru resortisanții altor țări terțe care au reședința în mod legal pe teritoriul lor.

*Articolul 34***Accesul la facilitățile de integrare**

Pentru a facilita integrarea beneficiarilor de protecție internațională în societate, statele membre asigură accesul la programele de integrare pe care le consideră necesare pentru a se lua în considerare nevoile specifice ale refugiaților sau ale beneficiarilor statutului conferit prin protecția subsidiară sau creează condiții prealabile care garantează accesul la astfel de programe.

*Articolul 35***Repatrierea**

Statele membre pot prevedea un ajutor în favoarea beneficiarilor de protecție internațională care își exprimă dorința de a fi repatriați.

CAPITOLUL VIII

COOPERAREA ADMINISTRATIVĂ*Articolul 36***Cooperarea**

Fiecare stat membru numește un punct de contact național și transmite Comisiei datele de contact ale acestuia. Comisia comunică această informație celorlalte state membre.

Statele membre, în colaborare cu Comisia, adoptă toate dispozițiile utile pentru a stabili cooperarea directă și schimbul de informații între autoritățile competente.

*Articolul 37***Personalul**

Statele membre se asigură că autoritățile și celelalte organizații care pun în aplicare prezenta directivă beneficiază de formarea profesională necesară și au obligația de a respecta principiul confidențialității prevăzut de dreptul intern în ceea ce privește informațiile de care au cunoștință în cadrul serviciului lor.

CAPITOLUL IX

DISPOZIȚII FINALE*Articolul 38***Rapoarte**

(1) Până la 21 iunie 2015, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive și, dacă este cazul, propune modificările necesare. Aceste propuneri de modificare vor fi prioritare în cazul articolelor 2 și 7. Statele membre transmit Comisiei orice informație utilă pentru pregătirea respectivului raport până la 21 decembrie 2014.

(2) După prezentarea respectivului raport, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, cel puțin o dată la cinci ani, un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive.

*Articolul 39***Transpunerea**

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma articolelor 1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 și 35 până la 21 decembrie 2013. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor dispoziții.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Ele conțin, de asemenea, o mențiune potrivit căreia trimerile din actele cu putere de lege și actele administrative în vigoare la directiva abrogată prin prezenta directivă se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și formularea mențiunii respective.

(2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern reglementate de prezenta directivă.

*Articolul 40***Abrogarea**

Directiva 2004/83/CE se abrogă de la 21 decembrie 2013 pentru statele membre pentru care aceasta este obligatorie, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în dreptul intern a directivei menționate în anexa I partea B.

Pentru statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, trimerile la directiva abrogată se înțeleg ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

*Articolul 41***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolele 1, 2, 4, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 19, 20, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34 și 35 se aplică începând cu 22 decembrie 2013.

*Articolul 42***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 13 decembrie 2011.

Pentru Parlamentul European

Președintele

J. BUZEK

Pentru Consiliu

Președintele

M. SZPUNAR

ANEXA I

PARTEA A

Directiva abrogată

(menționată la articolul 40)

Directiva 2004/83/CE a Consiliului

(JO L 304, 30.9.2004, p. 12).

PARTEA B

Termenul de transpunere în dreptul intern

(menționat la articolul 39)

Directiva	Termen de transpunere
2004/83/CE	10 octombrie 2006

ANEXA II

Tabel de corespondență

Directiva 2004/83/CE	Prezenta directivă
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 cuvintele introductive	Articolul 2 cuvintele introductive
Articolul 2 litera (a)	Articolul 2 litera (a)
—	Articolul 2 litera (b)
Articolul 2 literele (b)-(g)	Articolul 2 literele (c)-(h)
—	Articolul 2 litera (i)
Articolul 2 litera (h)	Articolul 2 litera (j) prima și a doua liniuță
—	Articolul 2 litera (j) a treia liniuță
—	Articolul 2 litera (k)
Articolul 2 litera (i)	Articolul 2 litera (l)
Articolul 2 litera (j)	Articolul 2 litera (m)
Articolul 2 litera (k)	Articolul 2 litera (n)
Articolul 3	Articolul 3
Articolul 4	Articolul 4
Articolul 5	Articolul 5
Articolul 6	Articolul 6
Articolul 7	Articolul 7
Articolul 8 alineatele (1)-(2)	Articolul 8 alineatele (1)-(2)
Articolul 8 alineatul (3)	—
Articolul 9	Articolul 9
Articolul 10	Articolul 10
Articolul 11 alineatele (1)-(2)	Articolul 11 alineatele (1)-(2)
—	Articolul 11 alineatul (3)
Articolul 12	Articolul 12
Articolul 13	Articolul 13
Articolul 14	Articolul 14
Articolul 15	Articolul 15
Articolul 16 alineatele (1)-(2)	Articolul 16 alineatele (1)-(2)
—	Articolul 16 alineatul (3)
Articolul 17	Articolul 17
Articolul 18	Articolul 18
Articolul 19	Articolul 19
Articolul 20 alineatele (1)-(5)	Articolul 20 alineatele (1)-(5)
Articolul 20 alineatele (6)-(7)	—

Directiva 2004/83/CE	Prezenta directivă
Articolul 21	Articolul 21
Articolul 22	Articolul 22
Articolul 23 alineatul (1)	Articolul 23 alineatul (1)
Articolul 23 alineatul (2) primul paragraf	Articolul 23 alineatul (2)
Articolul 23 alineatul (2) al doilea paragraf	—
Articolul 23 alineatul (2) al treilea paragraf	—
Articolul 23 alineatele (3)-(5)	Articolul 23 alineatele (3)-(5)
Articolul 24 alineatul (1)	Articolul 24 alineatul (1)
Articolul 24 alineatul (2)	Articolul 24 alineatul (2)
Articolul 25	Articolul 25
Articolul 26 alineatele (1)-(3)	Articolul 26 alineatele (1)-(3)
Articolul 26 alineatul (4)	—
Articolul 26 alineatul (5)	Articolul 26 alineatul (4)
Articolul 27 alineatele (1)-(2)	Articolul 27 alineatele (1)-(2)
Articolul 27 alineatul (3)	Articolul 28 alineatul (1)
—	Articolul 28 alineatul (2)
Articolul 28 alineatul (1)	Articolul 29 alineatul (1)
—	Articolul 29 alineatul (2)
Articolul 28 alineatul (2)	Articolul 30 alineatul (1)
Articolul 29 alineatul (1)	—
Articolul 29 alineatul (2)	Articolul 30 alineatul (2)
Articolul 29 alineatul (3)	Articolul 31
Articolul 30	Articolul 32 alineatul (1)
Articolul 31	Articolul 32 alineatul (2)
Articolul 32	Articolul 33
Articolul 33	Articolul 34
Articolul 34	Articolul 35
Articolul 35	Articolul 36
Articolul 36	Articolul 37
Articolul 37	Articolul 38
Articolul 38	Articolul 39
—	Articolul 40
Articolul 39	Articolul 41
Articolul 40	Articolul 42
—	Anexa I
—	Anexa II